

Sygn. akt I ACa 52/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Robert Obrębski (spr.)

Sędziowie: SA Dorota Markiewicz

SO (del.) Agnieszka Fronczak

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Likos

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2013 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa D. B.

przeciwko J. L.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 19 listopada 2010 r. sygn. akt XVI GC 540/09

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 3 (trzecim) oraz w punkcie 4 (czwartym) w części w ten sposób, że oddala powództwo w tej części oraz zasądza od D. B. na rzecz J. L. dalszą kwotę 1764,89 zł (jeden tysiąc siedemset sześćdziesiąt cztery złote osiemdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. oddala apelację w pozostałym zakresie;

III. zasądza od D. B. na rzecz J. L. kwotę 3724 zł (trzy tysiące siedemset dwadzieścia cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt IA Ca 52/13

UZASADNIENIE

Pozwem z 5 lipca 2009 r. D. B. wniosła o zasądzenie J. S., R. O. i J. L. kwoty 118952,47 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 listopada 2006 r. do dnia zapłaty tytułem należności obciążającej pozwanych jako członków zarządu niewypłacalnej spółki (...) spółka z o.o. w W. na podstawie art. 299 k.s.h., przeciwko której umorzona została bezskuteczna egzekucja, wszczęta przez powódkę w celu wyegzekwowania należności, która została zasądzona na rzecz powódki wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 6 września 2006 r., wydanym w sprawie XII P 296/06 na całą kwotę dochodzoną pozwem, pomniejszoną o kwotę 3533,03 zł, którą powódka uzyskała w wyniku czynności egzekucyjnych, przeprowadzonych przez komornika.

Wyrokiem zaocznym z 28 października 2009 r. Sąd Okręgowy zasądził od R. O. i J. S. kwotę dochodzoną pozwem z odsetkami i kosztami procesu. Wobec pierwszego z wymienionych pozwanych wyrok zaoczny uprawomocnił się, został

natomiast zaskarżony sprzeciwem wniesionym przez J. S., który wnosił o uchylenie wyroku zaocznego i oddalenie powództwa z powodu jego bezzasadności. W takim samym wnioskiem wystąpił J. L., wobec którego wyrok zaoczny nie został wydany, wskazany pozwany złożył bowiem odpowiedź na pozew, w której podważał okoliczności podane przez powódkę oraz twierdził w pierwszej kolejności, w 21 kwietnia 2005 r. złożył rezygnację z funkcji prezesa zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., która tego samego dnia została przyjęta przez radę nadzorczą, w sytuacji więc, gdy powódka dochodziła należnego wynagrodzenia z umowy o pracę, którą pozwany podpisał w imieniu wskazanej spółki, za okres od kwietnia 2005 r. do czerwca 2006 r., w stosunku do pozwanego nie zostały udowodnione przesłanki odpowiedzialności z art. 299 k.s.h., zanim bowiem powódka nabyła roszczenie o wypłatę wynagrodzenia za pierwszy miesiąc zatrudniania we wskazanej spółce, pozwany nie pełnił już funkcji członka jej zarządu, nie może tym samym zostać pociągnięty do odpowiedzialności wobec powódki na podstawie powołanego przepisu. Pozwany J. L. podnosił ponadto, że z powołanego w pozwie wyroku zaocznego nie wynika, aby zasądzona kwota stanowiła wynagrodzenie za pracę wykonaną przez powódkę w czasie pełnienia przez pozwanego funkcji prezesa zarządu spółki, wskazywał także na okoliczność wystąpienia, w dniu 14 grudnia 2004 r., z wnioskiem o ogłoszenie upadłości tej spółki, jak również na ustanowienie, postanowieniem sądu upadłościowego z dnia 15 grudnia 2004 r., nadzoru i zakazu dokonywania przez zarząd czynności uszczuplających majątek spółki, w tym wypłacania środków pieniężnych. Usiłując wykazać, że nie był umocowany do dysponowania środkami spółki, w tym wypłacania należności pracowniczych, pozwany podnosił, że ze względu na zaskarżenie zażaleniem postanowienia o umorzeniu postępowania upadłościowego, wydanego w dniu 14 stycznia 2005 r., ze względu na cofnięcie wniosku w związku z możliwością pozyskania przez spółkę zagranicznego inwestora strategicznego, wskazane ograniczenia w możliwości realizacji swoich uprawnień przez zarząd nie zostały zniesione do czasu skutecznego złożenia rezygnacji przez pozwanego.

Wyrokiem z dnia 19 listopada 2010 r. Sąd Okręgowy uchylił wyrok zaoczny z dnia 28 października 2009 r., wydany w sprawie XVI GC 540/09, w stosunku do J. S., w stosunku do tego pozwanego oddalił powództwo i zasądził na jego rzecz od powódki kwotę 3600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Ponadto, w trzecim punkcie wyroku, Sąd Okręgowy zasądził od J. L. na rzecz powódki kwotę 20475 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 listopada 2006 r. do dnia zapłaty, zaś w punkcie następnym zasądził od powódki na rzecz J. L. kwotę 3390 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na podstawie dowodów zebranych w sprawie, Sąd Okręgowy ustalił, że wyrokiem zaocznym z dnia 6 września 2006 r., który został wydany w sprawie XII P 296/06, Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz D. B. kwotę 104614,17 zł tytułem wynagrodzenia za okres od marca 2005 r. do marca 2006 r., kwotę 5749,54 zł tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za rok 2005 r., kwotę 3021,82 zł z tego samego tytułu oraz kwotę 9100 zł tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia. Podczas egzekucji prowadzonej na wniosek powódki została wyegzekwowana, jak ustalił Sąd Okręgowy, tylko kwota 3533 zł z majątku powołanej spółki, w pozostałym zakresie, postanowieniem komornika z dnia 16 kwietnia 2007 r., wydanym w sprawie V Km 1294, postępowanie egzekucyjne zostało umorzone z powodu bezskuteczności egzekucji, zgodnie z art. 299 k.s.h., powódka wystąpiła więc z roszczeniami do pozwanych członków zarządu. Sąd Okręgowy ustalił ponadto, że w związku z uzyskaniem przez powódkę kwoty 7585,86 zł z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych tytułem części wynagrodzenia za kwiecień, maj i czerwiec 2005 r., powódka cofnęła pozew w sprawie XII P 296/0 we wskazanej części, w zakresie podanej kwoty postępowanie zostało więc umorzone. Według ustaleń Sądu Okręgowego, za marzec 2005 r. powódce należało się wynagrodzenie w kwocie 3000 zł, za trzy następne miesiące powódka powinna natomiast otrzymać od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. pensję wynoszącą 9100 zł za każdy miesiąc. Ponadto Sąd Okręgowy ustalił okres pełnienia funkcji prezesa zarządu tej spółki przez J. S. i wskazał, że J. L. był wiceprezesem tej spółki w okresie od 22 grudnia 2003 r., zaś od dnia 16 marca 2004 r. do dnia 9 listopada 2005 r. pełnił funkcję prezesa zarządu powołanej spółki. Z drugiej strony, Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 21 kwietnia 2004 r. J. L. złożył pisemną rezygnację z pełnionej funkcji, jednakże wniosek o jego wykreślenie z rejestru został złożony dopiero w dniu 9 listopada 2005 r. Sąd Okręgowy ustalił również, że w dniu 14 grudnia 2004 r. wskazany pozwany wystąpił z wnioskiem o ogłoszenie upadłości zarządzanej spółki, wskazał, że postanowieniem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z dnia 15 grudnia 2004 r. majątek spółki objętej wnioskiem został zabezpieczony przez ustanowienie nadzoru sądowego, który wykonywała H. K., jak też przez zakazanie dłużnikowi podejmowania jakichkolwiek czynności prawnych zmierzających do uszczuplenia i obciążenia majątku spółki bez zgody sądu. Mając

nadzieję na pozyskanie inwestora strategicznego, z którym została zawarta przedwstępna umowa nabycia akcji, J. L. cofnął wniosek o ogłoszenie upadłości zarządzanej spółki, postępowanie upadłościowe zostało umorzone, wydane postanowienie zostało jednak zaskarżone zażaleniem podpisanym przez pozwanego przed rezygnacją z pełnionej funkcji, przed ustąpieniem z której postępowanie upadłościowe nie było prawomocnie umorzone.

Oceniając ustalone okoliczności pod kątem przesłanek odpowiedzialności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, przewidzianej art. 299 k.s.h., Sąd Okręgowy nie dopatrył się podstaw do utrzymania wyroku zaocznego uwzględniającego powództwo w stosunku do J. S., uchylił ten wyrok i oddalił powództwo w całości w stosunku do wskazanego pozwanego. W przeważającym zakresie Sąd Okręgowy uchylił ponadto wydany wyrok zaoczny w stosunku do J. L., uznał jednak, że na podstawie art. 299 k.s.h., wymieniony pozwany ponosi odpowiedzialność w stosunku do powódki w zakresie dotyczącym wynagrodzenia za kwiecień, maj oraz część czerwca 2005 r., czyli za okres, w którym powódka nie otrzymała należnego wynagrodzenia na podstawie umowy o pracę podpisanej przez pozwanego w okresie pełnienia funkcji prezesa zarządu spółki, przeciwko której egzekucja prowadzona przez powódkę w celu przymusowego wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 6 września 2006 r., wydanego w sprawie XII P 296/06, okazała się bezskuteczna. Sąd Okręgowy uznał, że pozwany powinien ponosić odpowiedzialność na podstawie art. 299 k.s.h. z tytułu tych zobowiązań spółki (...), które powstały w okresie pełnienia przez J. L. funkcji członka zarządu, zwłaszcza że nie zostały, zdaniem Sądu Okręgowego, wykazane w tej sprawie okoliczności uwalniające pozwanego od wskazanej odpowiedzialności, nie zostało bowiem udowodnione, aby pozwany w terminie wystąpił z wnioskiem o ogłoszenie upadłości zarządzanej spółki, nie zostało również wykazane, według Sądu Okręgowego, aby J. L. nie miał wpływu na umorzenie postępowania upadłościowego w sytuacji, gdy wycofał wniosek zgłoszony w dniu 14 grudnia 2004 r., zostało natomiast udowodnione, że powódka odniosła szkodę. Z tych powodów Sąd Okręgowy przypisał J. L. odpowiedzialność opartą na art. 299 k.s.h. w zakresie dotyczącym kwoty 20475 zł, na taką bowiem kwotę została wyliczona zaległość wskazanej spółki w stosunku do powódki z tytułu umowy o pracę, która została podpisana przez pozwanego przed ustąpieniem z funkcji prezesa powołanej spółki, wraz z odsetkami wskazanymi w pozwie. W pozostałym zakresie, dotyczącym roszczeń za okres zatrudnienia powódki na podstawie późniejszych umów o pracę, które zostały podpisane po ustąpieniu przez J. L. z zajmowanej funkcji, Sąd Okręgowy nie dopatrył się podstaw do uwzględnienia powództwa opartego na art. 299 k.s.h., w części przenoszącej podaną kwotę powództwo zostało więc oddalone także w stosunku do wskazanego pozwanego. O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie zasady stosunkowego ich rozdzielenia z art. 100 k.p.c. oraz przy przyjęciu, że powództwo zostało uwzględnione wobec J. L. tylko w części dotyczącej 18 % dochodzonej kwoty.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł pozwany J. L.. Zaskarżając ten wyrok w części dla siebie niekorzystnej, obejmującej punkty trzeci i częściowo czwarty, pozwany zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 299 § 1 k.s.h. w zw. z art. 353 § 1 k.c. oraz art. 80 k.p. przez nieuzasadnione przyjęcie, że pomimo złożenia rezygnacji z funkcji prezesa zarządu spółki (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., pismem z dnia 21 kwietnia 2005 r., pozwany ponosi odpowiedzialność wobec powódki za zobowiązania wskazanej spółki z tytułu pracy, którą powódka miała świadczyć w okresie od 1 kwietnia 2005 r. do 7 czerwca 2005 r., pominięcie, że tego rodzaju roszczenie powstawało wraz z upływem pierwszego okresu pracy powódki, jak też przeoczenie, że świadczenie dotyczące wypłacenia na rzecz powódki pierwszej pensji za pracę stało się wymagalne w dniu 10 maja 2005 r., czyli w okresie, w którym pozwany nie sprawował funkcji prezesa zarządu tej spółki. Ponadto apelacja została oparta na zarzucie naruszenia art. 299 § 1 k.s.h. w zw. z art. 6 k.c., skarżący podnosił bowiem, że Sąd Okręgowy bezzasadnie uznał, że powódka udowodniła roszczenie w stosunku do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w istotnym dla sprawy okresie, nie dostrzegł natomiast, że wyrok Sądu Okręgowego z dnia 6 września 2006 r., wydany w sprawie XII P 296/06, wykazywał łączną kwotę zasądzoną na rzecz powódki od wskazanej spółki, bez dalszych dowodów z dokumentów, w szczególności umów o pracę, nie pozwalał natomiast na wykazanie, że kwota zasądzona wskazanym wyrokiem obejmowała także należności z tytułu pracy wykonanej przez powódkę w podanych miesiącach 2005 r., zwłaszcza że za podany okres powódka otrzymała wypłatę wynagrodzenia ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Skarżący oparł ponadto apelację za zarzucie naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 479¹² § 1 oraz art. 232 k.p.c. przez uwzględnienie na korzyść powódki dowodów zgłoszonych w toku sprawy z naruszeniem ustawowej prekluzji obowiązującej w postępowaniu odrębnym przewidzianym dla

spraw gospodarczych, w którym sprawa była rozpoznawana. Kolejny zarzut apelacji dotyczył naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 227 k.p.c. przez bezpodstawne oddalenie wniosku pozwanego o dopuszczenie dowodu z zaświadczenia Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z dnia 11 kwietnia 2006 r. na okoliczność wysokości należności wypłaconej powódce za okres od kwietnia do czerwca 2005 r. Następny zarzut dotyczył naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 328 § 2 k.p.c. przez zaniechanie podania przyczyn oddalenia wniosku o dopuszczenie wskazanego dowodu, niepodanie dowodowej podstawy ustalenia przez Sąd Okręgowy okoliczności istnienia wierzytelności powódki w stosunku do spółki (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. oraz sposobu wyliczenia przez Sąd Okręgowy należności powódki za okres od 1 kwietnia 2005 r. do 7 czerwca 2005 r. na kwotę 20475 zł. Ostatni zarzut dotyczył art. 98 § 3 k.p.c., skarżący podnosił bowiem, że z naruszeniem tego przepisu Sąd Okręgowy nie uwzględnił wydatków pozwanego oraz pełnomocnika, które zostały wyszczególnione w spisie kosztów złożonym do akt podczas rozprawy z dnia 5 listopada 2010 r. Na podstawie wskazanych zarzutów pozwany wnosił o zmianę wyroku Sądu Okręgowego w zaskarżonej jego części przez oddalenie powództwa w stosunku do J. L., zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów sądowych w kwocie 5154,89 zł oraz obciążenie powódki kosztami postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja była uzasadniona i zasługiwała na uwzględnienie przez zmianę zaskarżonej części wyroku Sądu Okręgowego, oddalenie powództwa wobec J. L. w całości, obciążenie powódki całością kosztów procesu, które pozwany poniósł przed Sądem Okręgowy, jak również całością kosztów postępowania apelacyjnego. Przeważająca część ustaleń Sądu Okręgowego była prawidłowa, pozostała ich część nie znajdowała natomiast uzasadnienia w całym materiale sprawy, podlegała więc istotnej korekcie oraz uzupełnieniu, przyczyną zasadności prawie wszystkich zarzutów zawartych w apelacji było natomiast dokonanie przez Sąd Okręgowy wadliwej i niekonsekwentnej oceny prawnej nawet tych okoliczności, które zostały prawidłowo ustalone, jak też pominięcie znaczenia faktów przeoczonych albo wadliwie ustalonych, znaczenie prawne tych okoliczności miało bowiem decydujący wpływ prawidłowość zastosowania w tej sprawie art. 299 k.s.h., zaś właściwa ocena istotnych okoliczności nie pozwalała na uwzględnienie powództwa wobec J. L.. Odmienne stanowisko powódki oraz Sądu Okręgowego nie było uzasadnione, nie wynikało z materiału dowodowego, przy zebraniu którego naruszone zresztą zostały przepisy dotyczące prekluzji obowiązującej w sprawach gospodarczych, w szczególności art. 479¹² § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy dopuścił dowody, które nie zostały zgłoszone w pozwie, mimo zachodzącej potrzeby ich powołania już na samym początku postępowania, naruszył więc powołany przepis przy zbieraniu dowodów istotnych dla sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2006 r., II CSK 143/05, uchwała z dnia 25 października 2006 r., III CZP 63/06, wyrok z dnia 29 września 2004 r., II CK 183/04, uchwała z dnia 17 lutego 2004 r., III CZP 115/03 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 2 sierpnia 2006 r., IA Ca 191/06). Poważniejsze znaczenie oraz większy wpływ na wynik sprawy miały okoliczności, które nie zostały prawidłowo ustalone na podstawie dowodów dopuszczonych przez Sąd Okręgowy, jak również fakty, które zostały pominięte wśród ustaleń opisanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Nie zaprzeczając, że rozważania Sądu Okręgowego miały mankamenty, z drugiej strony podnieść należy, że częściowo uzasadniony zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 328 § 2 k.p.c. nie stanowił przeszkody do przeprowadzenia instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku, nie dawał natomiast podstawy do jego uchylecia, takiego rozstrzygnięcia pozwany nie domagał się zresztą od we wnioskach swojej apelacji.

Brak konsekwencji Sądu Okręgowego jest widocznych, po pierwsze, w ustaleniach dotyczących okresu sprawowania przez J. L. funkcji członka zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Wprawdzie Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 21 kwietnia 2005 r., na ręce rady nadzorczej, pozwany złożył rezygnację z tej funkcji, prawidłowo zostało także podane, że wniosek o wykreślenie skarżącego z rejestru sądowego został złożony dopiero w dniu 9 listopada 2005 r., bezzasadnie Sąd Okręgowy ustalił jednak, że do daty jego złożenia, J. L. pozostawał prezesem zarządu wskazanej spółki. Przeoczony został nie tylko deklaracyjny wpis tego rodzaju zmiany do rejestru, ale przede wszystkim okoliczność przyjęcia przez radę nadzorczą, w dniu złożenia przez pozwanego pisma z dnia 21 kwietnia 2005 r., rezygnacji skarżącego z funkcji, jak też wybrania przez radę nadzorczą, na tym samym posiedzeniu, nowego prezesa wskazanej spółki, którym został R. C.. W istotnym dla sprawy okresie, obejmującym kwiecień, maj i pierwszy

tydzień czerwca 2005 r., za który Sąd Okręgowy zasądził od J. L., na rzecz powódki, kwotę 20475 zł wraz z odsetkami, okres pełnienia przez pozwanego funkcji prezesa zarządu spółki nie przekraczał trzech pierwszych tygodni kwietnia 2005 r. i nie był wystarczający do pociągnięcia skarżącego do odpowiedzialności przewidzianej art. 299 k.s.h. Nie ulega w każdym razie kwestii, że na podstawie tego przepisu członek zarządu ponosi odpowiedzialność wobec wierzycieli spółki ograniczoną do tych jej zobowiązań, które powstały w okresie pełnienia takiej funkcji, nie odpowiada natomiast za zobowiązania późniejsze, powstałe po jego ustąpieniu, ewentualnie odwołaniu z zajmowanego stanowiska (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 1999 r., III CZP 10/99, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 września 1999 r., II CKN 608/98 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2002 r., IV CKN 793/00).

Następne uchybienie Sądu Okręgowego dotyczyło zaniechania ustalenia okoliczności związanych z powstaniem oraz wymagalnością roszczeń powódki ze stosunku pracy świadczonej na rzecz spółki (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, jak również porównania tych okoliczności do okresu, w którym J. L. pełnił funkcję prezesa zarządu tej spółki. Przez powstanie zobowiązań spółki wskazanej w art. 299 k.s.h., za które członek zarządu może zostać pociągnięty do odpowiedzialności, nie można uważać zawarcia umowy przewidującej obowiązek świadczenia ze strony kontrahenta, w tym pracownika zatrudnionego przez niewypłacalną spółkę kapitałową, lecz wystąpienie takiego zdarzenia, ze względu na które po stronie spółki, także będącej pracodawcą, powstaje obowiązek świadczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2010 r., V CSK 172/10 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2011 r., II CSK 571/10). Trafnie pozwany podnosił w apelacji, że przed wykonaniem przez powódkę pracy na rzecz wskazanej spółki, w kolejnych miesiącach 2005 r., poczynając od kwietnia, po stronie pracodawcy nie powstawał obowiązek wypłaty miesięcznego wynagrodzenia, świadczenie z tego tytułu nie było więc wymagalne w okresie sprawowania przez pozwanego funkcji prezesa zarządu, nie było tym samym podstawą do przypisania pozwanemu odpowiedzialności na podstawie art. 299 k.s.h. za bezskuteczną egzekucję z majątku spółki należności powódki za kwiecień, maj i pierwszy tydzień czerwca 2005 r., czyli za okres, za który Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 20475 zł, pominięte bowiem zostało, że za pierwszy z tych miesięcy świadczenie należne powódce stało się wymagalne do przepracowaniu pierwszego miesiąca i było płatne na początku następnego miesiąca. W sytuacji, gdy pierwsza należność ze stosunku pracy powstała z końcem kwietnia 2005 r. i stała się wymagalna w dniu 10 maja 2005 r., pozwanemu nie można było przypisać odpowiedzialności z art. 299 k.s.h., zanim po stronie powódki powstało roszczenie o zapłatę kwoty zasądzonej przez Sąd Okręgowy, pozwany zrezygnował bowiem z pełnionej funkcji, nie miał więc żadnego wpływu na wywiązanie się przez pracodawcę z obowiązku zapłaty wynagrodzenia należnego powódce. Po stronie pozwanego nie można więc było dopatrzeć się winy doznania szkody przez powódkę, nie można było ponadto pominąć okoliczności złożenia przez pozwanego wniosku o ogłoszenie upadłości spółki, wywołującego postępowanie upadłościowe, które nie zostało zakończone przed przyjęciem przez radę nadzorczą rezygnacji J. L. z funkcji prezesa zarządu, w apelacji zasadnie zostało bowiem poniesione, że mimo cofnięcia wniosku, postępowanie o umorzeniu wskazanego postępowania upadłościowego zostało zaskarżone zażaleniem, które nie zostało rozpoznane do 21 kwietnia 2005 r., czyli do momentu powołania przez radę R. C. na stanowisko zajmowane uprzednio przez pozwanego. Wskazana argumentacja była wystarczająca od uznania bezzasadności żądania pozwu w stosunku do pozwanego J. L., dalsze argumenty miała więc tylko uzupełniające znaczenie.

Drugim podstawowym uchybieniem Sądu Okręgowego było pominięcie znaczenia okoliczności związanej z otrzymaniem przez powódkę kwoty 7585,86 zł z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w sytuacji, gdy z prawidłowych ustaleń Sądu Okręgowego wynikało, że w zakresie obejmującym tę kwotę, powódka cofnęła pozew w sprawie XII P 296/06 Sądu Okręgowego. Wskazana kwota nie została objęta wyrokiem wydanym w powołanej sprawie, właśnie z tego powodu, że roszczenia powódki o zapłatę należności za pracę wykonaną w kwietniu, maju i na początku czerwca 2005 r. zostały pokryte ze środków wskazanego Funduszu. Jeśli więc, do wskazanej kwoty, należności z podanego tytułu zostały zaspokojone, bezzasadnie powódka żądała powtórnego ich zasądzenia od pozwanego na podstawie art. 299 k.s.h. w sytuacji, gdy wyrok wydany w sprawie XII P 296/06 nie obejmował wskazanej kwoty. Nie można było ponadto przyjąć, aby jej egzekucja została umorzona, czyli by w podanej wysokości została wykazana przesłanka bezskuteczności egzekucji z majątku spółki, w której do 21 kwietnia 2005 r., pozwany pełnił funkcję prezesa zarządu. Pozostała część należności objętej pozwem wynikała nie tylko z wyroku Sądu Okręgowego wydanego w powołanej sprawie pracowniczej, wysokość pensji powódki za wskazane okresy została

bowiem ustalona przez Sąd Okręgowy na podstawie części dokumentów złożonych do akt sprawy XII P 296/06, które zostały dopuszczone jako dowody w rozpoznawanej sprawie, kopie zostały natomiast złożone do akt, nie można więc było podzielić zarzutu skarżącego, jakoby wysokość wynagrodzenia wyliczonego przez Sąd Okręgowy na kwotę 20475 zł została ustalona wyłącznie na podstawie wyroku wydanego w podanej sprawie. Bezzasadność wskazanego zarzutu nie miała jednak znaczenia, inne zarzuty były bowiem trafne i w pełni uzasadniały uwzględnienie apelacji.

Dodatkowo należy wskazać, że naruszenie art. 299 § 1 k.s.h. w zw. z art. 6 k.c. polegało także na nieudowodnieniu, że powódka uzyskałaby zaspokojenie swoich roszczeń, gdyby została ogłoszona upadłość pracodawcy, która została zainicjowana wnioskiem z dnia 14 grudnia 2004 r. Wykazanie tej okoliczności wymagałoby przeprowadzenia dowodu, że środki uzyskane z likwidacji masy upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., przeznaczone na pokrycie zobowiązań wobec wierzycieli według kolejności podanej w przepisach postępowania upadłościowego, wystarczyłyby na zaspokojenie tych roszczeń powódki, które zostały uwzględnione zaskarżoną częścią wyroku Sądu Okręgowego. Jak wskazał zasadnie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 r., II CSK 390/11: „, Szkada o której mowa w art. 299 § 2 in fine k.s.h. odpowiada różnicy w potencjale majątkowym spółki, jaka wystąpiła, a do jakiej nie doszłoby, gdyby we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości. Członek zarządu odpowiada jedynie za taką część należności, jaką otrzymałby wierzyciel w zainicjowanym we właściwym czasie postępowaniu upadłościowym. Ciężar dowodu w tym zakresie, podobnie jak w odniesieniu do pozostałych przesłanek określonych w art. 299 § 2 k.s.h., spoczywa na dłużniku”. Nie ulega kwestii, że niezależnie od innych argumentów podanych uprzednio, także we wskazanym elemencie powódka nie wywiązała się z ciężaru wykazania przesłanek odpowiedzialności pozwanego z art. 299 k.s.h., podniesiony argument dodatkowo przemawiał natomiast za zasadnością apelacji pozwanego. Zarzut naruszenia wskazanego przepisu w podany sposób nie został wprawdzie podniesiony w apelacji, jednakże na Sądzie Apelacyjnym spoczywa obowiązek badania z urzędu zarzutów dotyczących prawidłowości zastosowania prawa materialnego przez Sąd Okręgowy, który nie dostrzegł w swoich rozważaniach także przytoczonego stanowiska Sądu Najwyższego (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/2007). Z podanych przyczyn, uwzględniając apelację pozwanego, należało zmienić wyrok Sądu Okręgowego w stosunku do J. L. przez oddalenie powództwa w zakresie uwzględnionym w punkcie trzecim, częściowo także w zakresie dotyczącym punktu czwartego, wygranie sprawy przez pozwanego uzasadniało bowiem obciążenie powódki całością kosztów procesu, poniesionych przez skarżącego przed Sądem Okręgowym. Na rzecz pozwanego należało więc zasądzić dalszą kwotę 1764,89 zł, ponad kwotę 3390 zł zasądzoną w punkcie czwartym wyroku Sądu Okręgowego, uwzględniając bowiem zarzut naruszenia art. 98 § 3 k.p.c., Sąd Apelacyjny uznał, że wydatki uwzględnione w spisie kosztów złożonym do protokołu rozprawy z dnia 5 listopada 2010 r. (k: 341) były uzasadnione, zostały więc uwzględnione w ramach zmiany zaskarżonego wyroku. Nie było natomiast uzasadnione żądanie przyznania pozwanemu podwójnej stawki za udział pełnomocnika, sprawa nie była bowiem na tyle skomplikowana, aby stawka podstawowa w kwocie 3600 zł mogła być uznana za nazbyt niską. W zakresie dotyczącym stawki podwójnej za udział pełnomocnika skarżącego przed Sądem Okręgowym apelacja nie zasługiwała więc na uwzględnienie, we wskazanej części została więc oddalona przez Sąd Apelacyjny.

Uwzględnienie apelacji prawie w całości uzasadniało obciążenie powódki kosztami procesu poniesionymi przez pozwanego w postępowaniu apelacyjnym. Na podstawie art. 98 § 1 i 3 i art. 99 i art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 13 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, na rzecz pozwanego została zasądzona kwota 3724 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym, na którą złożyła się opłata od apelacji w kwocie 1024 zł i kwota 2070 zł za udział zawodowego pełnomocnika w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym. Uwzględniona została stawka minimalna dla spraw o zapłatę oraz podana w apelacji wartość przedmiotu zaskarżenia.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów i art. 386 § 1 k.p.c., w nieznacznym natomiast zakresie, w którym apelacja została oddalona – zgodnie z art. 385 k.p.c., Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.